

бата с жс хляба изпод вжзглавницата, но гостенина замахнал с тоягата и викнал:

— Пссст, котарако! Сит господар те храни!

Като видяли, че госта не заспива и няма как да вземат хляба и гостбата, свекжра казал на свекжрвата:

— То се видяло, че хляб и гостба не ще ядем тая вечер, ами идѹ издой биволицата, та да пийнем малко млекце.

Госта чул какво си приказват. Когато свекжрвата почнала да дои млякото, той станал и отишѹл в тжмнината при нея. Тя издоила колкото пуспнала биволицата. После дигнала котлето и го подала на госта, като го помилила за свекжра.

— На сржбни, — рекла тя, — па остави и за мене.

Гостжт изпил млякото до капка, подал на свекжрвата котлето, вжрнал се бжрзо и си легнал в леглото.

Дошѹл свекжржт и поискал да пийне мляко.

— Бре гладнико, — викнала сжрдито бабата, — какво мляко дириш? Нали го изпи до капка!

— Слушай, бабо, пред мене такива не минават. Испила си млякото, па се и преструваш отгоре. Да не мислиш, че с невястата се разправяш?

Скарали се свекжржт и свекжрвата. Ала с кавга глад не се насища. Най-после свекжрвата казала:

— Я да се не разправям повече сжс сит човек, а да отида в градината да хапна сливи, че умирам от глад.

— Ти пи мляко, че пак за сливи мислиш, та аз ли тука гладен ще стоя. И аз ще дойда.

Отишли в градината и почнали да брулят сливи. Ала гостенина грабва една вжршина, па като зашибва кого де завжрне. Шибва и вика:

— Тичайте, бре хора, че говеда окжршиха сливите!

Свекжржт и свекжрвата избягали в кжщи.

Постояли там какво постояли, и свекжра рекжл:

— Хайде, бабо, да отидем в градината да похапнем зеле. Превиват ми се червата от глад.

Отишли пак в градината. Ала тжкмо да откжснат една зелка, гостенина ги зашибва пак с вжршината и завиква:

— Тичайте, бре хора, че козите изядоха зелето!

